

Nápady mého strýčka.

Sdílí se Jan Šotek.

Pro samou tu evanělickou ne-návisť a česko-bratrskou ostudu — pravil ondyňo strýček — nemohl člověk ani pořádně ostatního světa si všimnout. Vyhlášená zpráva slavné filipínské komise — a my nic. Byly volby — a my nic. Jen stále zabýváme se sami sebou, t. j. americkou větví českého národu. Nu, na škodu to snad nebylo, neb bližší je košile než kabát, a ty národní naše zájmy důkladně přetřásají náramně mnoho potřebují, neb byly zanedbávány ve veřejném tisku bez výminky, až zločinně — pravím, až zločinně. Po léta četl člověk české noviny, nic jinak než jen co překlady novin národních, neb o našich vlastních věcech, zájmech a potřebách zmínka se v nich nečinila, leda o nějakých těch produkcích, divadlech a pleších. Redakce vyhýbaly se všemu všemu národním, co by trochu jiné práce a zodpovědnosti vyžadovalo, jako čert kříží. A dle všeho budou vyhýbat se zas. Albiéri usnul, Jung spáchal duchovní sebevraždu, Ringsmutha v Rapidských mravně odpravili, či vlastně on si to udělal sám a Humpálka — pomalu dokonává na mravní úbytě. Jaké tedy další namáhání a rozčilování? Národ je šťastně spášen — a vůdcové mohou spát dále. A tak to skoro kouká. — Nu, uvidíme! Dnes však, hochu, musíme si zase aspoň trošičku promluvit o té filipínské záležitosti, která tou (šikovně před volbami vydanou) zprávu komise značně utrpěla. Četl jsem od té doby v anglických novinách, které před vydáním oné zprávy nakloněny byly samostatnosti Filipinců, že, když i admirál Dewey myslí, aby se jim prozatím samospráva neposkytovala, poněvadž jí schopni nejsou, přestává všechen odpor a politika vlády musí se za správnou uznávat. Dewey! Dewey! — Já to věděl, že teď, co Dewey řekne, bude se u velké většiny Američanů za svatou a neomylnou pravdu pokládat. O toho zbožňování vítězů a rektů! Co zla už způsobilo a dosud lid se ho nenabažil! Co pak člověk stává se výlupekem veškeré moudrosti tímtož okamžikem, kdy podal se mu šikovným způsobem rozbití několik španělských lodí? — Nesmysl! — A pak, vždyť to byly právě první zprávy Deweyovy i toho předsedy komise, Schurmanna, které utvrdily nás v přesvědčení, že Filipinci sami sobě vládnouti dovedou. Či nebyl to Dewey, co dal jim krásné vysvědčení vzdělaných lidí, schopnějších samosprávy, než sami Kubánci? Odkud tedy to souvnutí ve zprávě komise, jím samým též podepsané, která zase touto schopností jim rozhodně upírá? — Či, ubožáci, zhloupatili od té doby, co s nejvzdělanějším národem světa přišli do nepřátelského styku a musí s ním, se zbraní v ruce, o právo své, všem lidem od přírody dané, zoufale zápasiti? Tak to aspoň vypadá. Neb před tím byli schopni a teď jsou neschopni. Zajisté špatně to vysvětluje naše civilizatorského povolání! Či ne? — Budeme-li tam dost dlouho civilizovati, stanou se z nich naposled zase divoši. Div by to nebyl. Neb co tam od nás nyní vidí, podobá se stokrát více divoštvi než vzdělanosti. Napřed vyjednávali a smlouvali s nimi, ústy i pérem svých velitelů, což nikým popřeno nebylo, aniž upřít se dá, o pomoc jejich, zásobujeme je zbraněmi, za tím výslovným účelem, aby pomohli nám Španělů z ostrovů svých vyhnat, což oni také skoro výhradně vlastní silou a proudy své hrdinné krve učinili. Ale potom, když nám Španělky ze země své vyhnali, t. j. ke kapitulaci přiměli, jdeme my s těmito Španěly o mír se smlouvat, koupíme od nich za dvacet milionů dolarů ostrovy státních Filipinců, našich milých spojenců ve válce — ostrovy, které vlastně Španělům už nepatřily, následkem práva dobytí, poněvadž Filipinci je z nich vypudili, a teď obrátíme se na bývalé přátele a pomocníky své se slovy: "Vše ostrovy vešly koupí v naše majetnictví, jsou tedy i s vámi naším vlastnictvím, složte tedy pokojně a bez reptání zbraně, jimiž dřívejší pány své jste vyhnali a uzejte nás nyní za své pány a vládaře, jimiž po právu jsme a ostati chceme." A když hrdinní osvoboditelé vlastní, ustrnutí a překvapení našim jednáním i řečí, na ráz rozuměti nám

nechtějí, ale žádají od nás, co po rozumu i právu očekávali od nejpokročilejšího národu světa, od vyhlášeného zastance všech utištěných a porobených, od zbožňovaného osvoboditele na zemkouli — tu jako zůlívci rozsápeme se na ně, s urážkami a opovržením rozkazujeme jim okamžité poddanství a bezpodmínečné odevzdání se do vůle naší, a konečně obrátíme proti nim střely své i meče a honíme, střílíme a rozsekáváme je jako divou zvěř. Jestli toto naše jednání nepodobá se stokrát více jednání divochů, anebo aspoň barbarů, nežli vzdělaných lidí, pak věru už není žádná linie, dělící barbarství od vzdělanosti a všechno všudy na světě je humberg a podvod ukrutný! Co pak za málo více než třicet let po válce protitročnické, v níž 300.000 nejkrásnějších životů bylo utráceno a jež ukrutná břemena složila na lid a podnět dala ku vykořisťování národa, pod nimiž podnes stěná a jímž trpí a dlouho ještě trpěti bude, je kupování, chytání, podmaňování a otročení lidu zase počestným povoláním i ve Spojených Státech? K vůli osvobození čtyř milionů jižních otroků nejvznešenější duchové této země agitovali a pracovali po celá desetiletí, než až hubička se k vůli tomu svedla válka, obrátivši jižní ráje na pustiny — a teď tentýž slavný národ, co osvobození toto provedl, koupí si na novo ne čtyry, ale deset milionů otroků a poněvadž pokojně pode jeho otrocké jiti nechtějí, dovolávajíce se svatých, nezadatelných práv člověka na svobodu a sebeurčování, stíhají je s totéž bezcitností, jako hejna koroptví. A to že je vzdělanost? — Zvrhlost jest to, zvrhlost! Horší než divoštvi a barbarství. Když divoch trýznil a barbar podmaňoval — nevěděli jinak. My ale víme. My víme, že přáše hřích a konáme zlo, ale opanování ziskuchtivosti a lakotu, přece to činíme. O národu, národu! — Hřích jižního otroctví tak zle jsi odpýkal a do nového se vrháš. Do horšího a zlošestnějšího. První bezmála tě rozerval a druhý snad zničí docela.

Tenhle toledský mayor, Mr. Jones — pokračoval strýček — vyvinul o minulou volbu, v níž samostatně "běžel" za guvernéra státu Ohio, značnou sílu, která silce měla velký vliv na výsledek volby, ale daleko, moc daleko nestačila na jeho zvolení. Byl to pěkný agitací prostředek pro jeho pokročilé a lidumilné zásady, který snad svým časem žádoucí přinesl výsledek, ale víc nic. On snad měl tolik rozumu, že zvolení neočekával, neb to bylo absolutně nemožné. Jeho zásady a učení mohou se dost všeobecně líbit, on osobně těšiti se může povšechné oblibě; ale ve vážném okamžiku volebním může člověk jeho rázu až dosud počítati jen na hlasy nejpokročilejších a rozumnějších samostatnějších živlů. Na víc nic. A to se také ukázalo. Dostal asi devítinu všech hlasů ve státu Ohio odevzdáných, tedy něco přes sto tisíc. Ač i to jest s podivem, že už přece tolik opravdových, t. j. křesťanských křesťanů (ostatní jsou pohanští, poněvadž jen podle jména) se tam nalézá. Je známo, že Mr. Jonesovi za základ všech jeho opravdivých snah sloužil Golden Rule, t. j. zlatá pravidla křesťanská pro život. Ale vezme to nepochybně ještě dlouho, nežli těch "pravých křesťanů" bude tam dostatek, aby Jonesové mohli vládnout a "zlatá pravidla křesťanství" naplňovat. Neboť třeba pohanští křesťané jsou v tom ohledu náramně konservativní a liknaví. Oni snesou křesťanství v kostele, ale v životě toto. V tom jim nevonní. Kde pak také? Považme jen tu hloupou post: "milovat bližního svého jako sebe samého a nečiniti jiným, co nechceme, aby oni činili nám." To by potom nebylo pánu ani službu, dělníku ani zaměstnavateli, vykořisťovanému ani vykořisťovateli; nebylo by taškářů, vyřídůchů, švindlérů, podvodníků, zlodějů atd. atd. A takový křesťanský život naši páni křesťané vůbec nechtějí. Ten je dobrý dost pro všelijaké reformátory, socialisty, anarchisty a jiné mírné lidovce. A to se též ukázalo o volbě. Nejzornější křesťan v Ohio, Mr. Jones, dostal nejvíce hlasů v dělnických nejpokročilejších městech Clevelandu a tam zas ve wardách českých, socialistem a tedy nekřesťanstvím (osvojeností) hodně prosáklých. Ob, životu křesťanství náš lid

vždycky a všude rozumí! Jenom modlaření! Tomu ne! — Tak tedy, hochu, měla redakce "Pok. Záp." k vůli nám mrzutost s protestantskými reverendy v Omaze. Či ten jeden vlastně není reverend. Pánové mysleli to doopravdy, když si na redakci došli a já myslil to též doopravdy, když jsem ti to povídal. Jenom že každý tu pravdu jinak pojímá. Já myslím na ty protestantské sprátky, co nám tu ostudu udělali, a pro něž není žádné pojmenování dost špatné, co nám dosud řeč naše dává, a mělo by se nějaké extra ohavné pro ně vynajít — a páni zase mysleli, že všechny protestantské sprátky nazývám. Znáš sílu nesmírně hodných lidí, vzorných Čechů a upřímných národovců mezi našimi evanělicky, k nimž chovám tu největší čest a nechtěl bych jim za celý svět ublížit. Ale za to přece nemohu já, že ti praprápramizerní hanobitelé všeho českého hlásí se k evanělickým též a co tací, zrovna, zrovna, zrovna tací, útok ten na českou větev v Americe učinili. — Či ano? — Naši upřímní spolurodáci vyznání evanělického, všude, kde jsou, tedy i v Omaze, měli by nějakým způsobem veřejným se obrátiti proti ostudě, již na ně ti hanební souvěrci uvrhli, a zadržiti zrádný jejich čin. Potom by každý věděl, kde a jací jsou, a oni nemuseli by potahovati na sebe žádné nadávky.

Mistrná charakteristika Rakouska.

Znamenitý francouzský spisovatel, Albert Sorel, ve svém velkém díle "Revoluce francouzská" (část I.) mistrně líčí charakteristiku Rakouska, dle níž čtenáři naší seznají, že politické poměry rakouské znají odborní cizinci mnohem lépe, než domácí politikáři němečtí. Pan Sorel mezi jiným praví: Ve velkých krších evropských Rakousko dává lid, jeho spojenci poskytují peněžité prostředky. Za sedmileté války vytrahalo Rakousko z Francie více než 75 milionů. Za válek revoluce zaplatila to Anglie. Z toho plyne, že Rakousko, nepotká-li nějakého Ludvíka XV., zaslepeného tak, aby se udělal podlézákem, nemůže vésti války tak, jak ono samo chce. Pokusil-li se začíti válku svými vlastními prostředky, nemůže ji dlouho vésti. Problém, jímž jsou Rakusané posedlí, jest: soustřediti státní moc a vymknouti se z těchto nucených aliancí. Josef II. utrápil se tím, a málem by byl tím zahubil svoji říši. Národa rakouského není, a prostředek utvořiti jej, neexistuje. Habsburkové nemohou jíti ani cestou Kapetovců ve Francii, ani drahou Hohenzollernů v Prusku. Rod rakouský sdružil ve svém dědictví celé národy, jako jsou Maďaři, Češi, jež mají své vlastní tradice a zvláštní své zájmy, připojil odtřezené části národa, jako jsou Poláci v Haliči, kteří jsou hrdi na to, že zachránili svůj původ. Aby takto rozličné obyvatelstvo splynulo v jeden jednotný celek, jest stejně nemožné, jako aby se vládlo jim společně. Pokouš-li se podobiti je týmž zákonům a centralisovati je na způsob francouzský, vzpřijí se a bouří. Snaží-li se naopak dáti jim nějakou autonomii a seskupiti je ve federaci, jsou ještě přilíhli blízko své neuvolnosti, aby netoužili dosáhnouti jí znovu, a svoboda, jež se jim vrací, slouží jen, aby odtrhla je od koruny. Rakousko je vším, jen ne Rakouskem; je všude, jen ne doma, kosmopolitické v základu svém, jako by bylo vlastním územím cizí moci, a své vnitřní záležitosti vede se zálibou jako vnější záležitosti nějaké centralisované říše. Vlastně není to stát, jelikož nemá instituce; ba není to ani způsob vlády, jest to administrativní diplomacie. Rakousko vládně ve svých provinciích jen ohlížeje se na Evropu; a na Evropu se ohlíží jen k vůli svým provinciím. Má je jeden prostředek, aby udržela je v poslušnosti, prostředek, jímž Evropa sama se udržuje: použitím protivných sil. Pro tuto říši třeba použiti definice, kterou Michelet dal pro Německo: malá Evropa ve velké. Rovnováha Rakouska existuje stejně jako rovnováha evropská, ale rovnováha jest skutečná a zaujímá místo ústavy, kdežto rakouské státy mají jednoduše jediného vládaře, jenž vládně brannou mocí.

Rovnováha má zde též důsledky, jaké má i v "republice evropské". Rakouská monarchie jest nucena, aby sama k sobě tak se chovala, jako chovají se evropské moci mezi sebou ve svém neustálém soupeřnictví a v nepřítřité protivě svých zájmů. To znamená, že jeho veřejné právo jest utvořeno z kontradikt. Svým původem mělo by Rakousko býti vzorem moci, jež chrání ustálené právo, dobré zvyky a dobré mravy politické. Založeno jest na smlouvách a dědictvích. Veřejné právo může býti v zásadě zvráceno, svrchovanost národa zaměněti lze za svrchovanost krále, aniž by francouzský stát byl střešen ve svých základech; z rakouské monarchie nezůstalo by v podobném případě nic. Výjma tituly z archivu država tu nemá žádného práva, jelikož ji národové nepodporují. Každá změna práva, na němž spočívá svrchovanost, uvádí stát v nebezpečí. Dovolávají se v tom případě národů, z nichž jest utvořen, znamená prohlásiti jeho neuvolnost. Ve Francii populární revoluci prohlásil federalism za zločin proti národu; v Rakousku každá revoluce, aby byla národní a stala se populární, musí nezbytně býti federalistická. Ostatně Rakousko jest nejvznatějším moc Evropy: zůstává panujícím domem, a zákony posloupnosti jsou konec konců základní státní zákon; žádný dvůr neměl by je důsledněji, horlivěji hájiti a udržovati dynastická práva. Ale podivná formace Rakouska jest příčinou, že nemůže zvětšiti své moci, aniž by otlásla svým základem, aby spojilo roztroušené části říše, aby bránilo a upravilo prolomené hranice, musel dobývat; dobývati musí ještě, aby mladí členové rodu byli usazeni; konečně musí dobývat, aby laiční soudě ho nezaplavili a nezmenšili. Berou-li oni, i Rakousko musí bráti, jinak ztrácí svoji relativnou převahu a co jest horšího, nechá se obklopiti (nepřáteli). Tyto příčiny vedou je k tomu, aby vždy snáše nášit druhých a k němu se připojovalo, nečin-li nášit přile své vůle...

"Bylo by dobře, psala Marie Terezie, jednoho dne v upřímném pokání, jednati, jak jednají Prusové a zrovneť bylo by dobře zachovati zdánlivost poctivosti." Ku konci 18. stol. jest to všechna politická morálka Rakouska... Tak praví Sorel. A my všichni cítíme, že ku konci 19. stol. tato politická morálka změnila se jen potud, pokud jest rozdíln v tom, že v Prusku pronásledují se národové považovaní za cizí, kdežto v Rakousku osud tento stihá "věrné národy jeho Veličenstva". A nejen věrné, nýbrž také nejvěrnější, ty, již dovedou při každé příležitosti tak skvěle činem dokázati, že jsou — se vším spokojeni.

LITERATURA.

Národní album, sbírka podobizen a životopisů mužů a žen české práce národní, blíž se právě vydaným sešitem 23. ku svému zakončení. Zmíněný sešit plněji podobizny dramatických umělků Alž. Gregorové a Mar. Huebnerové, zahraničních Čechů Jonáše, Vaculky, Jezbery, Klácela, Korhela, Dobruského, Moravanů Ig. Wurma, Jos. Wurma, Jos. Sv. Wurma, Jos. Kramáře, Rud. Kallusa, Kar. Vojáčka, profesor-spisovatelé Jana Fr. Hrušky, V. Vojáčka, Fr. Polívky, dr. Jos. Hanuš, Ant. V. Šourka, L. F. Saska, Slováků Čajdy, Pietora, Pauliny-Tótha, M. Hodzy, dra. M. Mudroně, Jána Jesenského a Lud. Štúra, řadu podobizen našich pedagogů, techniků, agronomů a skupinku dramatických umělků. Národní album vychází nákladem Jos. R. Vilímka v Praze. Zvláště jest připomínáno, že se dílo toto po svém ukončení stane výborným dárkem k vánočům. Jak se právě dovidáme, podal mistr V. Oliva návrh na skvostné desky pro toto dílo. Chamberlain's Palm Balm vyléčí jiné, proč ne váš! "Moje manželka používala Chamberlain's Palm Balm s dobrým výsledkem pro ochromu v pleci, která již působila bolest neustále po devět roků. Zkoušel jsem všelijaké léky a léhaly, aniž by cokoli prospělo. Jednou jsem viděl ohlášku tohoto léku a napadlo mne jej zkouseti, což jsem učinil k našemu nejlépejšímu uspokojení. Použil pouze jednu láhev a plec již skoro v pořádku. — Adolph L. Millet, Manchester, N. H." Na prodej ve všech lékárnách.

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

CLARKSON, Neb. — Ct. red. "Pok. Záp."! Dopis posledně mnou "P. Z." zasláný nelbil se snad jednomu našemu občanu v Clarkson, nevím skutečně, proč! Snaha, kterou jsem měl při psaní dopisu toho, byla, aby se všem líbil a on přece ne. Inu, "není na světě člověk ten, aby se zachoval lidem všem"; též také já. Dřív vám, pane! — Ve středu dne 15. t. m. jsme zde měli krásný pohřeb, jakého tu snad dosud nebylo. Zemřela dceraška pana Jos. Vítka. Pohřeb obřadů za velkého účastenství ze síně řádu Západní Svornost, čís. 28 Z. Č. B. J. V čele průvodu kráčela dlouhá řada družiček a mládenců. Pohřeb vynikl zároveň tím, že to bylo první, co sbor zpěváků Z. Č. B. J. v Clarkson zapěl své pohřební písně, schválně za tím účelem sestavené, což se celému shromáždění velice líbilo. S rodinou br. Vítka cítí zármutek veškerí sousedé clarksonští, neboť dcera jeho byla hodná a vždy zdvořilá a zároveň nad míru pracovitá. Důkaz citů k truchlící rodině byl onen krásně provedený pohřeb. S úctou. Ant. Odvárka.

SAN JOSE, Kalifornie, 21. list. Vyřídil C. P. Huntington, prezident dráhy Southern Pacific, president Panamské dráhy a parolodní společnosti (The Pacific Steamship Company) a pouličních drah v San Francisku, vykoupil od p. Jane Stanfordové podíl v drahách železných, který obnášel na 20 mil. dol. Tím ten díl lidu, stal se opět mocnější, tak že žádné opozice báti se nemusí, a proto dle libosti, co dopravy se týče, vládnouti a odřati bude ve státu našem jako neomezený panovník. P. Jane Stanfordová plně věrně vřel odkazu svého zesnulého chotě, věnujíc všecko Leland Stanford University, čímž dána příležitost nemajetným, pomoci celému svému ku vzdělání beze všech výloh. To možno nazvati bílou vranou, neb z toho množství zdejších milionářů obětuje málo který pár dolarů k účelům pro všeobecné dobro. Jsou to necitelní vysáváči a podíl dravci, kteří nedbají zničení kolem sebe všechno, jen když jim zlata na hromadách přibývá. To vidíme nejen u magnátů železničních, nýbrž všude ve všech podnikcích. — Zde v San Jose máme časopis — neodvislý republikánský — založený před 50 roky, jest to výborný denník "Mercury". Před rokem byl prodán akciové společnosti — pozůstávajíci asi ze 300 členů — za sto tisíc dolarů. List byl ze 6 na 8 sloupců zvětšen, a vychází o osmi, někdy o deseti a v neděli vždy o 16 stranách, má zprávy telegrafické spojeného tisku, jest nepřekonatelný v úvodních článcích a v zprávách domácích, čili místních, v politice neslouží bádnu aneb mašinám, vůbec co do zpráv a úprav vyrovnaná se listům našeho hlavního města, a v poctivosti je předčí. Druhý list zde jest "Herald" — demokratický vychází denně na večer a byl založen před 25 roky, je výborný řízen a dobře si stojí. Mimo těch máme zde dva malé denníky, asi půl tučtu týdně a 2 a měsíčníky. San Jose jest od San Franciska 50 mil vzdálen a velké listy tamnější, majíce dobrého zde jednatele, byly tu dosti rozšířeny, dodávány, jak nejrychleji možno, chlápci na kolech a rychlými koňmi, jejich čtenářům. "Mercury" však nelení a dodává list o něco dříve. Lid zdejší jest náruživý pro noviny, takže časně z rána možno viděti tu neb onde osobu státi u branky, aneb plout, ba některí vycházejí až do půl cesty a vyhlíží, zdali chlapec novinami již jede, a tudíž dodávají "Mercury" o něco časněji, jest v jeho prospěch. Avšak největší časopisy v San Francisku, "Chronicle", "Call" a "Examiner" — první dva republikánské a třetí demokratické — jejich majitelé jsou mnohonásobní milionáři, dohodli se na zhltnutí veškerého zde čtenářstva, a od 1. prosince budou společně svých raných listů posílat do San Jose zvláštním rychlým, kterýž bude zde před půlnoční hodinou ranní. Zde pod správou jejich jednatele F. A. Taylorova jest tištěna část (na způsob přílohy) s domácími udalostmi a to se bude k jmenovaným listům přidávat hned na nádraží, což dělati budou roznášči, kteří zde čekati budou, a po rozdělení rozjedou se po okresu na vše strany. Cena je s "Mercury" stejná, \$6.00 ročně s dodáním do domu. Zvláštní vlak bude stát \$800 měsíčně a

\$400 měsíčně dostane jednatel co bonus za obstarání přídávku lokálního. Nen-li to čiré vyřídění? Tak značného mimořádného vydání mohou si jenom milionáři dovoliti. Tím nebude ublíženo jen časopisům zdejšími — podřískům, tiskařům, redaktorům a jich spolupracovníkům — nýbrž rozšířením dostane se jim za újmu menších listů v San Francisku sice oznamek, volavky to ku zdejším čtenářům ku nakupování tam zboží, čímž utrpi naši obchodníci a s nimi všechen lid v okrese. Tu možno říci: Ať lid hází jich noviny zpět, neodbírá a nepředplácí jich! Ano, ten lid! ten lid, který tím ztratil nejvíce, bude tu špinavou opozicí nejvíce podporovat. Nejlépe by bylo takové milionáře ponosit do roztaženého zlata a rozestavit je po rozích hlavních ulic velkých měst, pro výstrahu jiným hladovcům po zlatě. — Co se dotýče mne, já jsem chvála pánu bohu zdrav a ku cti panence Marii vede se mně uchazející. Když jsem se navrátil z cest, spatřil jsem v kur-novníku 6 pěkných kohoutků, darovaných od manželů Gruncelových, a sotva jsme s pomocí boží spali poslední, přijechal jednoho večera minulý měsíc pan Michael Valko s krocanem, abychom prý měli na posvícen co jíst. Jelikož do tohoto bylo více než 6 neděl, koupil jsem, aby po ten čas pan krocan netrpěl nouzí, za dollar a půl pytel kukufice, a vidím, že toho bude zrovna dost. Minulý týden milého ptáčka jsme zvalili a shledali jsme, že je 37 liber těžký a od toho dne říkáme mu "pane"! A on, jakoby tomu rozuměl, zobe notně kornu, roste a tloustne očividně dál. Krásný to ptáček! Chodíme se na něj dvát kolikrát denně. Leč čím více se blíží důkřždání za vše, co s pomocí dobrých lidí pámbů nám nadělil, tím větší z pana krocana dostáváme strach. Poznáváme, že čtvrtá pan Valko přivedl nás do veliké starosti, jak toho "pána" sami — já s manželkou — sníme? Co tu plánu, co starosti, abychom jej zmohli. O biskupa — na ty mám vždy spádeno — se postarám snadno, ale co s tím koufčkem před biskupem? Možná, že někdo se nám nahodí a z úzkosti naší nám pomůže, a tak důkřždání učiníme za dost.

Jar. Vostrovský. Při práci aneb zaměstnání na venku během této roční doby měl by každý býti opatrný, aby nedostal revmatické bolesti v křži. St. Jacob's Oel jest však prostředek, kterýž v každém případě rychle a jistě vyléčí. Nejlepší cesta do Kalifornie jest ve spacím voze touristském, kterýž osobně jest spravován, po burlingtonské dráze. Neměňte vlaky. Jedete rychle. Vidíte nejkrásnější krajiny na světě. Váš vůz není snad tak nákladně vypraven jako palácový spací vůz, ale jest právě tak čistý a právě tak pohodlný, právě tak dobrý k jízdě — a skoro o \$20.00 levněji. Má široké vestibuly, Pintschovo plynové světlo, a vysoké lenochy u lenošek, Pullmanův posluha jest v stejnochranné, čisté prádlo postelné, pohodlné zařizení k umývání, stoly a vytápění. Byvše pevné a těžce staveny, jsou hladce, jsou teplé v zimě a chladné v lete. Každou partii výletníků provází zvláštní konduktor z Omahy až do Los Angeles. Vlaky vyjíždějí z Omahy každý čtvrtek odpoledne a přijedou do San Franciska následující neděli, do Los Angeles v pondělí. Pouze tři dny od běhu Missouri ku pacifickému pobřeží zahrnuje zastávku jeden a půl hodiny v Denver a půl hodiny v Salt Lake City, dvou nejzajímavějších městech celé pevniny. Pište si o "folder" v němž naleznete úplné poučení. J. Francis Genl. Agt., Omaha, Nebr.

Penize!

Penize! Každý, kdo má peněz, přeje si dojíti, aby dostal nejlepšího a nejlepšího, takového listu, kterému lze věřit, než se peněz může. Naproti tomu ten, kdo chce peněz získati na nějakou, ovšem přede vším na nějakou práci. Když se možno setkat i domluvit ten, kdo peníze má a s tím, kdo je potřebuje, je oběm vyhovíváno. U nás se píše takový prostředek, kterýž učiní, když chci peníze páti u dobrého listu, aneb se vyříditi, neboť se s mne přičítá. Louis Berka. 364 New York Life Bldg., - Omaha. Pánům úradníkům spolků. Učební (obchodní) knihy, zpr. Ledger, Journala, denní knihy a jiné oo říc. naboru u Pokr-ku Záp.du.